

Sygn. akt V KZ 54/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D.W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 listopada 2016 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego w S.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)

w przedmiocie uznania za bezskuteczny wniosku skazanego o przywrócenie terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie

uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. wydanego w dniu 18 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka (...),

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. Zastępca Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. (k.110) odmówił przyjęcia wniosku D.W. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tegoż Sądu z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt IV Ka (...), z uwagi na przekroczenie terminu zawitego do dokonania tej czynności, który upłynął w dniu 25 lipca 2006 r. W związku z tym w dniu 18 sierpnia 2016 r. skazany wniósł o przywrócenie terminu do złożenia tego wniosku. Pismami z dnia 25 sierpnia 2016 r. skazany został wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia braku formalnego wniosku o przywrócenie terminu poprzez sprecyzowanie, kiedy ustała przeszkoda

uniemożliwiająca mu złożenie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w terminie, zaś jego dotychczasowy obrońca do ustosunkowania się do treści wniosku skazanego o przywrócenie terminu.

W toku tego postępowania ustalono, że wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie dotknięty był brakiem formalnym, bowiem wniesiono go po upływie wskazanego w art. 126 § 1 k.p.k. 7 - dniowego terminu zawitego od dnia ustania przeszkody.

W związku z tym zarządzeniem sędziego Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 września 2016 r. uznano za bezskuteczny wniosek skazanego o przywrócenie terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. wydanego w dniu 18 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka (...).

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany wskazując, że nie zgadza się z zarządzeniem „w całości”. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że choć w istocie pismo o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia zostało złożone z jednodniowym opóźnieniem, to nastąpiło to z przyczyn leżących po stronie obrońcy, który nie dopełnił swoich obowiązków.

Skarżący wniósł o zmianę zarządzenia i przywrócenie terminu o sporządzenie uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęty środek odwoławczy skazanego należało pozostawić bez rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że w przedstawionej sytuacji procesowej Sąd Okręgowy nie mógł w ogóle badać przesłanek merytorycznych związanych z treścią wniosku o przywrócenie terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Powodem wydania tej decyzji był bowiem fakt, że przedmiotowy wniosek był spóźniony, albowiem wniesiono go po upływie zawitego 7 - dniowego terminu od dnia ustania przeszkody.

W tym kontekście podkreślić należy, że samo zbadanie zasadności wniosku o przywrócenie terminu do dokonania wskazanej czynności procesowej musi być poprzedzone ustaleniem, że wniosek ten został złożony przez skazanego z

zachowaniem terminu zawitego określonego w art. 126 § 1 k.p.k., tj. przed upływem 7 dni od ustania przeszkody uniemożliwiającej jego zgłoszenie. Jest to warunek formalny, którego niezachowanie powoduje, że wniosek taki stanowi czynność prawnie bezskuteczną w rozumieniu art. 122 § 1 k.p.k. i nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu. Natomiast gdy Sąd ustali, że wniosek o przywrócenie terminu do sporządzenia i doręczenia uzasadnienia Sądu odwoławczego został złożony w terminie wskazanym w art. 126 § 1 k.p.k., to dopiero wówczas bada zasadność merytoryczną takiego pisma.

W określonym układzie procesowym wydanie zarządzenia o uznaniu wniosku o przywrócenie terminu zawitego może być przedmiotem zaskarżenia, o ile organ procesowy uzna, że kończy ono postępowanie. Występuje również praktyka, że stwierdzenie bezskuteczności wniosku o przywrócenie terminu zawitego np. do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, może wyrażać się odmową przyjęcia tego wniosku (zob. postanowienia SN: z dnia 22 marca 2007 r., IV KZ 20/07, OSNwSK 2007/1/686, z dnia 16 grudnia 2014 r., V KZ 51/14, LEX nr 1465799).

Jednak w sprawie niniejszej występuje odmienny układ procesowy. Jak wyżej wspomniano zarządzeniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. odmówiono już przyjęcia wniosku D.W. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tegoż Sądu z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt IV Ka (...). Zarządzenie to jest prawomocne i po jego wydaniu nie zapadły w tej sprawie rozstrzygnięcia, które eliminowałyby tę decyzję z obrotu prawnego. Nie ulega również wątpliwości, że zarządzenie to zamyka drogę np. do złożenia kasacji.

Natomiast zarządzeniem z dnia 20 września 2016 r. uznano za bezskuteczny wniosek skazanego o przywrócenie terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku i jako podstawę normatywną tego rozstrzygnięcia przyjęto art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 1 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 458 k.p.k.

Wskazaną sytuację procesową należy oceniać tak jakby nie doszło do złożenia wniosku o przywrócenie terminu zawitego oraz wdrożenia postępowania w trybie art. 126 k.p.k. Dlatego zażalenie na takie zarządzenie jest niedopuszczalne, w rozumieniu art. 459 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k., skoro w występującym w

sprawie układzie procesowym nie jest to decyzja zamykająca drogę złożenia nadzwyczajnych środków zaskarżenia, jak też możliwości zaskarżenia takiego zarządzenia nie przewiduje przepis szczególny – art. 122 k.p.k. (S. Steinborn, Komentarz do art. 122 k.p.k., Lex/el 2016).

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że termin 7 dni do złożenia wniosku o przywrócenie terminu zawitego jest terminem zawitym, w związku z czym możliwe jest wystąpienie z wnioskiem o jego przywrócenie (postanowienie SN z 16.3.2005 r., II KZ 6/05, OSNKW-R 2005, poz. 579).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. orzekł jak na wstępie.

as